

Kiribati de Maria Antònia Massanet

Kiribati

#

descripció del paradís

en un món en desaparició

l'amença no ve en forma de tsunami:

la mateixa destrucció

és una forma de persistència.

L'aigua salada engoleix

mil límetre a

mil límetre

els sembrats i els tancats dels animals.

La mateixa sal

que ens amaneix els àpats

penetra porus

rosega entranyes.

Les gallines puguen als arbres.

Els porcs pigmeus

se les miren des de terra

menjant peix

dins les escopinyes

dels avantpassats.

*

Els cans masteguen coco
amb la desgana
de qui espera la mort
per excés o per mancaça.
Crueltat d'haver de morir deshidratat
envoltat d'aigua.

-Les terres del meu avi arribaven fins allà-
assenyala la vella cap a la mar.
Hi havia bananers on ara hi neden peixos.

Preservi això:
preservi'm aquesta imatge
d'allò nostre
que se'ns escola
i fa aigua

*

33 atols coral ·lins
conformen el món
empassat per l'oceà
a mitjan segle.
Del paradís sota les aigües
la nova Atlantis sorgirà
diuen els optimistes.
Sement de naufragis
en guaret d'infortunis
sostenen altres

#

περιγραφή του παραδείσου

σ' έναν κόσμο υπό εξαφάνιση
η απειλή δεν έρχεται με τη μορφή τσουνάμι:
η ίδια η καταστροφή
είναι μια μορφή εμμονής.

Το αλμυρό νερό καταβροχθίζει
χιλιοστό
χιλιοστό
τις σπορές και τις αιχμαλωσίες των ζώων.
Το ίδιο το αλάτι
που μας καρυκεύει τα γεύματα
διαπερνά τους πόρους
δαγκώνει τα σωθικά.

Οι κότες σκαρφαλώνουν στα δέντρα.
Τα μικρά γουρούνια
φαίνονται από τη γη
να τρώνε ψάρια
μέσα στις ρυτίδες
των προγόνων.

*

Οι σκύλοι μασάνε καρύδα

με την απροθυμία
εκείνου που περιμένει τον θάνατο
λόγω υπερβολής ή λόγω έλλειψης.
Σκληρό να πρέπει να πεθάνεις αφυδατωμένος
όντας περικυκλωμένος από νερό.

-Τα χωράφια του παππού μου έφταναν ως εκεί-
δείχνει η γριά προς τη θάλασσα.
Υπήρχαν λουόμενοι εκεί όπου τώρα κολυμπάνε ψάρια.

Διατήρησε αυτό:
ας διατηρήσουμε αυτή την εικόνα
απ' αυτό το δικό μας
που μας αδειάζει
και δημιουργεί νερό

*

33 κοραλλιογενείς ατόλες
διαμορφώνουν τον κόσμο
που τον έχει καταπιεί ο ωκεανός
στα μισά του αιώνα.
Από τον παράδεισο κάτω από τα νερά
η νέα Ατλαντίδα θα αναδυθεί
λένε οι οπτιμιστές.
Σπόροι από ναυάγια
σε άγονη γη συμφορών
συντηρούν άλλα